

[Gade]

Det er for lidt demokratisk. SF mener, at allerede det eksisterende EF lider under kommissionsdominans og manglende demokrati.

Derfor foreslår vi, at både de nationale parlamenter og EF-Parlamentet kan få initiativret. Det er utåleligt, at der i dag kun er én dansker, der kan stille forslag i EF, nemlig Henning Christophersen.

For de partier, der går ind for en økonomisk monetær union, burde det manglende demokrati være et overvældende problem.

Det mest afgørende for SF's modstand er den danske tilslutning til en økonomisk monetær union med fastlåste valutakurser og fælles centralbank. Det er for os et så klart skridt i retning af EF's Forenede Stater, at vi undrer os over, hvordan Folketingets øvrige partier tilsyneladende så let kan acceptere dette.

Om bemærkningerne fra Socialdemokraterne tidligere i debatten giver anledning til, at de ikke heller mener det, må vi finde ud af i løbet af debatten.

ØMU'en kaldes det i EF-jargonen, og det kunne godt minde om navnet på en ganske speciel slags strudsefugl, en fugl, der på bedste vis karakteriserer partierne, der støtter den. De gemmer hovedet bort for ikke at se virkeligheden i øjnene, og det er jo foruden at være et problem for dem selv altså desværre også et betydeligt problem for resten af befolkningen.

Det betyder nemlig, at der ikke gives de rigtige informationer, og det betyder, at de i realiteten tænker sort.

Formanden for Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har i sin bog »Danmark Delstat i Europa« skåret ud i pap, hvordan realiteten i den foreslåede ØMU er. Følgende citater fra bogen vil jeg gerne understrege:

»Kravene til en koordinering af EF-landenes finanspolitik vil være markant højere end svarende til den koordinering, der i dag udøves i lande, der som USA, Vesttyskland, Canada og Australien har en føderal opbygning.«

Og:

»EF-landene har ikke tilstrækkelig stærke regionale udligningsmekanismer til at sikre, at en hurtig opbygning af en monetær union vil være fordelagtig.«

Og:

»Det er også min opfattelse, at en økonomisk og monetær union kun er holdbar, såfremt der relativt hurtigt etableres en ret vidtgående politisk union mellem EF-landene.«

Hvad siger økonomiministeren til det, for vi har jo lige hørt økonomiministerens, tør man sige, lidt vattede redegørelse. Hvad siger statsministeren og udenrigsministeren og økonomiministeren til Hoffmeyers udtalelser til dagbladet Information om, at landene ikke er modne til en hastig udvikling i retning af ØMU? Hvad siger økonomiministeren til overvandsmand Claus Vastrup, der til Jyllands-Posten forklarer, at regeringens egen økonomiske politik i 1991 ikke ville kunne accepteres i en ØMU? Hvorfor vil de partier, der siger, at de vil have en økonomisk monetær union, egentlig have den? Det er et hovedspørgsmål: Hvorfor vil I have den? Hvis man må spørge sådan. De økonomiske fordele eksisterer ikke, derfor er det desto vigtigere at høre jeres politiske argumenter for jaet.

Desværre er vi næsten vant til, at klar besked er noget, man får, efter at beslutningerne er truffet. Vi husker alle statsministerens forsikringer om, at unionen ville være stendød med vedtagelsen af EF-pakken, og nu skriver selv samme statsminister i memorandummet: »Den danske regering finder, at etableringen af ØMU ligger i naturlig forlængelse af skabelsen af det indre marked.«

Men også EF-Kommissionen prøver at lokke en beslutning igennem uden at gennemdiskutere indholdet. Den eneste økonomisk forsvarlige fremgangsmåde burde da være, at EF-landene først prøvede, om de kunne koordinere deres økonomiske politik, om de kunne skabe økonomisk konvergens, før de gik i gang med at diskutere fastlåsning af valutaerne. Men EF foreslår den modsatte rækkefølge: En forceret gennemførelse af unionen. Man fristes til at mindes gamle Mao og hans »store spring fremad« uafhængigt af senere omkostninger og konsekvenser.

Men hvordan kan det være, at besindige folk som Delors og Henning Christophersen så foreslår en sådan rækkefølge? Så vidt jeg kan se af to grunde: For det første, fordi Delors er dybt optaget af gammel fransk tankegang om, hvordan han kan få Tyskland tæmmet. Han regner med, at i det mindste Frankrig vil få indflydelse på den økonomiske koordinering samt selvfølgelig EF-Kommissionen. Det hele ligner samtidig en aftale mellem Mitterrand og Kohl, hvor Kohl har accepteret en ØMU til gengæld for fred til den tyske genforening, og Mitter-